

{ אז נדברו }

פרשת חקת ע"ז | גליון מספר: 308 | לסדר: "באר הפרוה שרים..."

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל:

a8447168@gmail.com

להשתתפות

בהוצאות הגליון:

- בבנק באמצעות

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

- בדואר לכתובת

זבולון 9 חיפה

משפחת פולק

תודה מראש!!!

הלב היהודי הרחמן לא יתום... זה מגיע בגנים מאב הרחמן...

ההפטרה של השבוע מספרת לנו על יפתח הגלעדי... היה שם סיפור לא הכי נעים... זקני גלעד לא חפצו ביפתח הגלעדי... הם גירשו אותו... לא הסכימו שהוא יהיה חלק מהמשפחה... ואכן יפתח גורש משם בבושת פנים... והלך והתמקם במקום אחר ועשה חיל... ואז!!! כשפתאום התחילו צרות לאנשי גלעד... הם באו ליפתח וביקשו ממנו: בא... תעזור לנו... אתה חכם... אתה טוב... אתה רצוי... בא ברוך ה'... אמר להם יפתח: מה... אתם עושים ממני צחוק?? אני הרי יודע בדיוק מה אתם חושבים עלי... אתם גרשתם אותי ואתם אמרתם בדיוק מה אתם חושבים עלי... רק מה... עכשיו פתאום אתם צריכים אותי... אז אתם באים אלי ומתחילים לשבח אותי... תשמע... אתה טוב... אתה חלק מאיתנו... אתה רצוי... נו... אם אני כ"כ רצוי אז איפה הייתם עד היום??

זקני גלעד לא התבלבלו מהתוכחה והם החליטו לענות ליפתח בשיא הכנות... נכון... אתה צודק!!! אנחנו גרשנו אותך!!! ואנחנו לא רצינו אותך... ואמרנו לך מה שאמרנו... אנחנו לא מכחישים... אבל מה נעשה שיש לנו פתאום צרות וקמו עלינו אויבים... ואנחנו רואים שה' איתך... ואתה גיבור ואיש מלחמה... ואנחנו באמת פתאום צריכים אותך!!! ולכן פתאום נזכרנו בך!!! מה שנכון נכון נזכרנו בך רק כשאנחנו צריכים אותך... ואנחנו מבקשים ממך שתבא לעזור לנו למרות שאנחנו נזכרנו בך רק כשהנוגע לאינטרסים שלנו

יפתח עשה לפנינו משורת הדין ונענה לבקשתם... ו... ואכן כל העם מינו אותו לראש עליהם... ו... וניגשו למלחמה... לפני שנלחמים צריך להתפלל... נכון?? אז יפתח הלך למצפה שזה היה מקום קדוש אז... ו... ואז הפסוק אומר:
וידבר יפתח את כל דבריו לפני ה' במצפה!!! מה זה?? מה הוא דיבר לפני ה' במצפה?? מה זה "כל דבריו"?? איזה דבריו??

אז שמעתי מתלמיד חכם אחד שביאר את זה כך:

יפתח נשא את עיניו השמימה ואמר: רבנו של עולם... לא נעים לנו... כבר תקופה ארוכה שעם ישראל חוטאים לפניך... עזבו אותך... הלכו אחרי עבודה זרה ונטשו אותך... (כך היה באותה תקופה למעיין בנביא) והנה!!! פתאום עכשיו הגיעו בני עמון להילחם בנו... ואנחנו נמצאים בצרה וצוקה... אז פתאום נזכרנו בך?? בוקר טוב... איפה הייתם עד היום?? מה... אבא שבשמים הוא מכבי אש... קוראים לו רק כשיש שריפה??

נכון!!!! אמר יפתח... אין לנו פה להשיב ולא מצח להרים ראש... אבל!!!! הנה אני... יפתח הגלעדי בכבודי ובעצמי... גם אותי זרקו אנשי גלעד... גם אותי גרשו בבושת פנים כי אני לא קשור לשבט... ומה אתה עושה פה... לך... והנה!!! כשהגיעו הצרות... פתאום הם הגיעו אלי... וביקשו ממני שאני אבא לעזור להם... ומאוד ברור שכל הסיבה שהם קראו לי זה רק בגלל שבני עמון באו להילחם בהם!!!! אם לא היה להם צרות הם לא היו קוראים לי... הייתי אמור מצד שורת הדין לזרוק אותם מכל המדרגות... סליחה... מה... אני המסטיק שלכם?? מברכים עליו כשהוא מתוק... וזורקים אותו בגמר השימוש...??

אבל לא!!! לא אמרתי להם כך... קבלתי את הפניה שלהם... נעניתי למצוקה שלהם... והנה באתי כעת פה! לפניך!! במצפה!! וידבר יפתח את כל דבריו לפני ה' במצפה!! נענה יפתח ואמר לפני ה': באתי להתפלל לפניך שאם נטעת בלב שלי את התכונה היהודית הזו למחול... ולוותר... ולהסכים לקבל בקשת פיוס... למרות שזה ברור שכל המניע שלה לא נובע ממקום אמיתי... רק ממקום של מצוקה... אז אם אני- הבן היהודי שלך- יש לי את התכונה שלך!!!! אז בודאי ובודאי שגם לך ה' יתברך יש את המידה הזו!!! ולכן אני מבקש ממך שתתרחצ לעם ישראל ותקבל תפילתם למרות שהם פונים אליך רק בשעת צרתם... זה הדיבור שדיבר יפתח לפני ה' במצפה... (אגב... זה מדויק בדברי השערי תשובה ריש שער ב'... שהוא מזכיר שם את התשובה שנובעת מריבוי הצרות...)

שוב אנחנו תחת גל של רציחות ופיגועים... שוב בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה...

ואז פתאום נזכרים שיש רבנו של עולם... כשנתקפים בפחד הרי יום אירא אני אליך אבטח... אם אנחנו נתחזק ב"ג מדות של רחמים... אם אנחנו נשקיע ב"ג מדות של רחמים שטמונים בנו... אם אנחנו נפתח את סגור לבנו ונרשה ללב היהודי שלנו להתמלאות בחסד ורחמים כלפי כל אחד מאחינו היהודים באשר הוא... נוכל גם אנחנו לפנות לאבינו שבשמים ולומר לו: רבש"ע... התכונה הזו שגילינו בעצמנו היא לא יתומה!! יש לה אבא!!! אם לנו!!! אם לנו הבנים הקטנים יש את התכונה של הרחמים והחמלה האלו... כנראה שזה מגיע ממך יתברך... כנראה שגם לך יש את הרחמים האלו בעוצמות הרבה הרבה יותר גדולות... אז אנא ה': תמכתי יתדותי בשלוש עשרה תבות...

יש לקב"ה ברז של י"ג מדות של רחמים!!!! אבל הידית של הברז נמצאת בידיים שלנו!!! אנחנו קובעים האם לפתוח את הברז הזה או חלילה לסתום אותו... וזה תלוי אם עושים לפני כסדר הזה!! אם אנחנו עושים כסדר הזה... אם אנחנו מפעילים את ה"ג מדות של רחמים שלנו בייחס לאחינו... הברז נפתח לרווחה וחסדו ה' מלאה את הארץ...

חטוף ואכול... חטוף ושתה... כי האי עלמא כבי הלילוי...

פרשת חוקת נראית פרשה "תמימה" אדומה תמימה... עוד אחת מהפרשות הפחות ארוכות שבחומש במדבר... אבל!!! אם תשים לב... יש משהו מאוד חריג בפרשת חוקת... **פרשת חוקת מקפלת בתוכה יותר משלושים שנה!!!**

תבין: הפרשה שעברה הייתה קורח... מתי היה הסיפור עם קורח??? קצת יותר משנה לאחר יציאת מצרים!!! והנה... עברנו לפרשה הבאה... פרשת חוקת... והנה!!! ותמת מרים... מתי מרים מתה?? כשמתו כל דור המדבר... בסוף ארבעים שנה!!! זאת אומרת: מפרשת קורח עד פרשת חוקת התורה קופצת בבת אחת למעלה משלושים שנה!!! רק שתבין: מפרשת בא ועד פרשת קורח... עשרים וארבע פרשות... כמה זמן זה ארך?? בסך הכל פחות משנים!!! ובפרשת חוקת פתאום אנתנו קופצים שלושים וכמה שנים קדימה... זה מאוד תמוה: אין שום איזכור... שום משפט קישור... פתאום עברו שלושים שנה... פתאום ותמת מרים... אתמול היה קורח... אתמול היה פרשת שלח שבה היה חטא המרגלים... אתמול נגזר על עם ישראל שישארו ארבעים שנה במדבר... ובבת אחת!!! מגיעה פתאום פרשת חוקת... ו... ואנחנו נמצאים אחרי הכל...

ובאמת מאוד מעניין: באמת מה היה במשך כל הארבעים שנה האלו?? מה אירע שם? מה ישראל עשו במשך כל השנים האלו?? איך דור דעה הצליחו להעביר עשרות שנים כאלו??

אז מישהו הסביר לי פשוט ופלא:

אם תשים לב פרשת פרה אדומה לא קשורה לפה בכלל!!! משום כיוון... כי פרשת פרה נאמרה בכלל בא' בניסן (באותו יום שנטל עשר עטרות) והיא גם ניתנה לישראל במרה עוד לפני מתן תורה... אז מה הפרשה הזו נכנסה בדיוק פה?? מה היא עושה פה?? זה לא הפריע לך אף פעם?? אלא מאי?? אולי!!! אולי אפשר להסביר: שפרשת פרה... היא הפרשה שבה רמזו בעקיפין מה עם ישראל עשו במשך יותר משלושים שנה שהיו נזופים במדבר... ולכן היא נכתבה בדיוק פה!!! כי כאן זה קו התפרס!!! פרשת חוקת מראשון עד שני... זה השלב שבין פרשת קורח שהייתה שנה לאחר יציאת מצרים... לבין ותמת מרים שהיה בסוף ארבעים...

ו... ומה כתוב בפרשת פרה???

פרשת פרה עוסקת במוות!!! פרשת פרה מדברת על טומאת מת... כן... זו הסוגיה שבה עם ישראל נאלצו להתעסק מאז חטא המרגלים... עד חטא המרגלים עם ישראל ידעו שפניהם קדימה... לכיוון ארץ ישראל... תביאמו ותטעמו בה נחלתך... אבל!!! מחטא המרגלים ואילך... התהפך המצב!!! במדבר הזה יתמו ושם ימותו... מכאן ואילך עם ישראל היו נזופים... הפנים כבר לא קדימה... הפנים לא נשואות לכיוון ארץ ישראל... אלא הפנים נשואות ליום המיתה... לפרשת פרה אדומה... זה המצב!!! נו... תנסה לדמיין איזה הרגשה נוראה זו... בשביל עם ישראל שעד לפני כמה זמן העיניים היו נשואות להכי טוב שיש ופתאום העיניים מושפלות לאדמה... במדבר הזה יתמו... איזה עצבות... איזה דכדוך...

נו... מה אתה חושב שעם ישראל עשו?? בטח נכנסו לדכאון... נכנסו למיטה ושלום על ישראל... אז זהו שלא!!! בפרשת פרה רמזו לנו מה ישראל עשו במשך כל אותם שנים נזופות:

זאת התורה אדם כי ימות באוהלו!!!

סוף סוף הם היו דור דעה!!! והם עשו חשבון פשוט... אם כבר נגזר עלינו למות... אם כבר נגזר עלינו שבמדבר הזה יתמו ושם ימותו... אז לפחות שזה יהיה מתוך האוהל... לפחות זה יהיה מתוך הגמ'... זה מה שהם עשו!!! במשך ארבעים שנה הם עשו דבר אחד: זאת התורה אדם כי ימות באוהל! זה היעד שהם הציבו לעצמם... זה מה שהם עשו במשך כל אותם עשרות שנים נזופות לפני המקום... עד כדי כך שבאמת אין מה לספר עליהם במשך אותם שנים... חוץ מדבר אחד... חוץ מלהביא את פרשת פרה שבה מוזכר עניין המיתה... ו... וזאת התורה!!! שזה הדבר היחיד שהחזיק אותם אז... וזה הדבר היחיד שהם עשו אז... ולמה?? כי אם כבר מתים... אז לפחות נמות מתוך התורה...

זאת התורה... מה התורה?? שאדם כי ימות... אם כבר מת... אז כבר שיהיה באוהל...

בשלמא אם היינו ממשיכים לחיות... אז היינו מחפשים ללכת על כל הקופה... אז יש טעם עוד לחשוב על פרובוקציות... לנסות לעורר מחלוקת... להוציא דיבה על הארץ וכו' וכו'... אבל אם אנחנו כבר מתים?? אם כאן יהיה הסוף שלנו?? אז עוזבו... בא נשב ונלמד... ונסתלק סן העולם מתוך הבית מדרש... מול הסטנדר... עם גמרא פתוחה...

אגב: זה ההבדל המהותי בין יעקב לעשיו!!! כשיעקב רצה לקנות מעשיו את הבכורה... עשיו הסכים באדיבות... מה היה הנימוק שלו?? "הנה אני הולך למות למה זה לי בכורה..." הרי אני בלאו הכי הולך למות... בלאו הכי לא אשאר ממני כלום... אז מה אני צריך בכורה... זה ראש של עשיו!! אבל ראש של יעקב אבינו?? בדיוק ההיפך: גולם שמתוך... אם אתה כבר מת... אז לכל הפחות שיהיה לך בכורה... לפחות תשאר עם משהו...

צורת החשיבה של יהודי צריכה להיות: היות ואנחנו אורחים פה בעולם... אז אדרבה... לפחות נחטוף משהו... לפחות ניקח איתנו

... כולנו אוהבים מצב אידיאלי!!! כולנו מאחלים לעצמנו את הטופ שבטופ... להצליח... לעמוד בכל ההישגים... ולכבוש את כל האתגרים... אבל!!! מה קורה אם לא... לא הלך... הגיע סוף זמן... ו... ו... והפעם לא יודע... גררתי רגלים... לא נכנסתי לעניינים... ההלך על זמן קיץ הזה כאפות... אני כבר לא אעשה חיל בזמן קיץ הזה. **אז מה עשיו עושה בכזה מקרה???** הנה אני הולך למות למה זה לי בכורה... הרי הזמן הזה בלאו הכי הלך כאפות... אז למה לי להגיע לסדר א'... עוזבו... נשאר בחדר... תביא סודוקו ונעביר את הזמן... אבל יעקב?? איך ראש של יהודי עובד?? זאת התורה אדם כי ימות באוהל... אם כבר אני מת... בא נמות בבית המדרש... אם זמן קיץ הזה הלך צולע... אז בא נראה מה אפשר להציל... בא נראה מה אפשר לחטוף בכל זאת... בקיצור: חטוף ואכול... חטוף ושתה... כולנו רוצים להיות במצב אידיאלי... אבל אם לא הלך... לפחות חוטפים מה שיש... מלמד אותנו ריש לקיש: אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליהם! אתה יודע מה הפשט? אין ד"ת מתקיימים אלא במי שמוכן לפשרות... מוכן לחטוף בכל מצב... גם אם העתיד היחיד שצף מול עיניו הוא המוות... אז מה... לכן אני לא אחטוף... מה... אני עשיו...?? חטוף ואכול...

ותקצר נפש העם... חם... מותשים...

ותקצר נפש העם בדרך... וידבר העם באלוקים ובמשה... שים לב: מה קרה פה? ותקצר נפש העם בדרך... אומר רש"י בטורח הדרך... זאת אומרת: מה הייתה הבעיה?? **שהדרך ארוכה... הדרך קשה... הדרך מייגעת...** נו... כשיש מצוקה מה עושים?? מתלוננים... נו... מה התלונה?? **למה העלייתנו ממצרים למות במדבר... ואין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הזקוק...?** שים לב: התלונה הם לא מזכירים מילה וחצי מילה על הדרך!!! הם מדברים על ההחלל חוץ מהדרך... הם מדברים על הלחם... על המים... נפשנו קצה... אבל רגע... מה עם הדרך?? הרי על זה באתם??

איך בדיוק את התלונה האמיתית הם שכחו לטעון???

אלא!!! שבכל דבר זה ככה:

אני עייף... לכן אני עצבני... והיות ואני עייף ואני עצבני אז אין פה כלום בישיבה הזו!!! אין אוכל... אין חברים... אין מצב רוח... אין שטייגן... אין... אין כלום!!! אין שום דבר בבית הזה... לא אוכל... לא כלום... אאאאוף... אין פה כלום... רגע... ומהי האמת?? האמת היא שיש הכל!!! חוץ מדבר אחד ויחיד: שאני פשוט עייף ותקצר נפשי מרוב העייפות... וברגע שהנפש קצרה היא רואה הההכלל שחור... **רק הפלא הגדול הוא:** שהנפש רואה הכל חוץ מההההנקודה!!! אני שם לב לכל הפרטים השליליים... אין זה ואין זה... אבל יש דבר אחד שאני לא שם לב: שהההלו... אני עייף... **ואם תשים לב... ככה זה אצל תינוק.** כשתינוק עייף הוא בוכה על כל דבר... הוא בוכה שהוא רוצה את זה ורוצה את זה ואת זה... חוץ מדבר אחד!!! יש דבר אחד שהוא לא בוכה עליו: הוא לא בוכה שהוא עייף!!! לבכות שהוא עייף והוא רוצה לישון... זה הלוואי... הלוואי והוא היה בוכה שהוא עייף... היינו משכיבים אותו ונגמר הסיפור... אז זהו שעל הכל הוא בוכה חוץ מהההנקודה...

ואתה מוזמן לראות את זה בכל מקום בחיים:

בפרט בתקופות האלו שחם... חם... חם... חם... והעצבים מתחילים להתרופף... מתלוננים... עצבניים... הכל שחור... ושוכחים דבר אחד: הההלו... אני עייף!!! אני מותש! זה הכל!!!

אז מה עושים?? מה עושים כדי לא להתלונן???

אז לא תאמין... אבל הדבר הראשון והבסיסי ביותר שכל אחד צריך לדאוג לעצמו זה לעשות מאמץ עליון לא להגיע למצב של "ותקצר נפשי!!! כן!!! יש הרבה אנשים ששוכחים לדאוג לזה!! יש אנשים לא מפונקים... הם לא כ"כ מרחמים על עצמם... אם חם להם הם לא ירצו למזגן... אז מה וחם לי... מותר קצת לסבול... אם הם עייפים... אז מה... מותר לסבול... יפה מאוד!! הלוואי על כולנו!! אבל ההלו... קח בחשבון... שהרבה פעמים כתוצאה מזה אתה עצבני... וכשאתה עצבני לא רק אתה סובל אלא כולם סובלים... וקח בחשבון שעבודת ה' היא הניזוקת הראשונה מזה... הפתיל שלך הרבה יותר קצר... אתה מתעצבן הרבה יותר מהר... אתה מתעייף הרבה יותר מהר... ותסלח לי... זכותך לא לרחם על עצמך... אבל לכה"פ תרחם עלי... מה אני צריך לסבול שאתה עצבני כי אתה לא מפונק... בקיצור: זה לא תמיד חכמה ללכת נגד הטבע הנורמלי שלנו... ולא תמיד השיקול מתחיל ונגמר ב"י! יש לכל דבר השלכות... אם אתה מדכא אצל עצמך איזה צורך בסיסי זה סוחט ממך כוחות במקומות קריטיים יותר... אם אתה יכול לחסוך מעצמך "ותקצר נפש העם בדרך..." אז אתה נתבע על זה!! תבין: בדיוק כמו שנדרש מאיתנו לחסוך במים ולא לבזבז סתם ככה נדרש מכל אחד מאיתנו לחסוך כמה שיותר בהוצאות אנרגיה מיותרת לחינם... כי יש לנו מספיק משימות בחיים שצריך להוציא עליהם מספיק אנרגיה בשביל שתשאר לנו אנרגיה מיותרת לכל מיני דברים שאנחנו לא חייבים לעשות אותם... קח את זה בחשבון... בפרט בימים החמים האלו...

מי אנחנו???

הבובה המדברת של הקב"ה...

אחד הדברים שתמיד מסקרנים אותי: מי אני אהיה אחרי מאה ועשרים? מי? מה?? איך אני אראה?? מה אני אחשוב... יותר נכון: איך אני אחשוב? האם כל האופי שלי ישתנה במאה שמונים מעלות?? או... או אולי לא?? **תבין:** הרי סוף סוף כלנו מאמינים בהשאת הנפש... נכון?? זאת אומרת: כלנו אחרי מאה ועשרים הולכים **להיות!!!** נו... אז מה? מה אנחנו נהיה?? מאוד מסקרן... איך נהיה?? האם נשתנה ועד כמה?? אז זהו!!!! שאכמ"ל אבל מהגמ' והספה"ק מוכח לאורך כל הדרך **שאין שום שינוי!!!** האדם נשאר כמות שהוא!!!! מה שאנחנו עכשיו... זה בדיוק מה שאנחנו נהיה בעולם האמת!!! האדם לוקח איתו לעולם האמת את כל התכונות שלו כמות שהם... הוא נשאר מה שהוא. אותו אופי... אותם הרגשות... אותם דחפים... וגם אותם תאוות ויצרים... אז זה בסיידר... אתה יכול להיות רגוע... את כל האופי שלנו כמות שהוא אנחנו לוקחים איתנו לעולם האמת לאחר מאה ועשרים...

חוץ ממהו אחד!!! אחד ויחיד!!! יש משהו

אחד באישיות שלנו!!! שאותו לשם שינוי אנחנו לא לוקחים אותנו... יש משהו אחד שאנחנו משאירים פה... בעולם השקר... ואותו אנחנו לא לוקחים לעולם האמת... **תנחש מה???** את

הדימיון!!!!!!

חלק מהאישיות שלנו פה בעולם זה כח **הדימיון**... אז זהו שהדימיון!! זה הדבר היחיד באישיות שלנו שאותו אנחנו נשאיר כאן בעולם השקר... והוא לא הולך איתנו לעולם האמת. ולמה?? פשוט מאוד: כי הדימיון כל כולו שקר!! ומקומו רק בעולם השקר... הדימיון לא עובד בעולם האמת!!

אתה יודע מה המשמעות???

אל תשאל... אין לך מושג איזה הבדל שמים וארץ זה!!! ההבדל בין האישיות שלנו כשהיא עם הדימיון או בלי דימיון זה כמו בלון עם אוויר ובלי אוויר...

אני אתן לך כמה דוגמאות קטנות... רק לשבר את האוזן:

אני מכיר יהודי שהוא חולה כבוד... הוא מחפש כל היום כבוד... וב"ה יש לו כבוד בשפע... הוא יושב במזרח... מקבל שיש... מקבל כיבודים בשמחות יש לו פראק... זה בסיידר... פה הוא מסודר!! אבל!!!! ממה אני מוטרד?? מה יהיה איתו אחרי מאה ועשרים?? הרי כפי שסיכמנו... אדם לוקח איתו לעולם האמת את כל הדחפים והתכונות... אז אם פה הוא חיפש כבוד... אז גם שם הוא ימשיך לחפש כבוד... **אבל דא עקא!!!** ש... מי נתן לו פה כבוד?? **הדימיון!!!** הוא לבש פראק **ודמין** שהוא מלך הכבוד... ישב במזרח **ודמין** שהוא גאון עולם... קיבל ברכה בחופה **ודמין** שהוא פועל ישועות... ואת הדימיון הרי לא לוקחים לעולם האמת!!!! אז מי שם יתן לו כבוד?? בשלמא כאן בעולם השקר...

הוא רצה כבוד... והדימיון היה הספק של הכבוד... אבל בעולם האמת... מי יתן לו כבוד?? הדימיון?? לא!! הדימיון לא ממשיך לשם... אתה קולט? את זה צריך לקחת בחשבון!

אני מאוד רוצה להיות צדיק!! מאוד מאוד!!! אבל ברוך ה' אני מסתדר... איך?? ב"ה יש לי דימיון... ואני מדמין שאני צדיק!!! תבין: סוף סוף אני יהודי... ואפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרימון... וקורה לי פה ושם שאני עושה מצוות ומעשים טובים... ואני מאוד מרוצה מעצמי והדימיון מנפח את זה כיד ה' הטובה עליו... ונותן לי תחושה שאני באמת צדיק יסוד עולם... חן חן לך דימיון... אתה ממש עוזר לי בחיים... אתה בהחלט מעניק לי הרגשה טובה... אבל דא עקא!!! שלאחר 120... הדחף והטבע לרצות להיות צדיק... זה כן הולך איתנו לעולם האמת... אבל הדימיון? הדימיון לא הולך איתנו... שם לא יעזרו לי הדימויות... שם אני לא אוכל לדמין שאני צדיק... שם אני אעמוד מול הגודל הטבעי שלי!!! ואני אשתוקק להיות צדיק... והמשב"ק ששמו דימיון כבר לא יוכל להושיע אותי... **ואת זה צריך לקחת בחשבון היטב!!!**

וכעת נגיע לדבר הכי מפחיד והכי מזעזע: כאן בעולם!! אדם יכול כל החיים להסתובב ולהסתכל איפה שלא צריך... וללכת אחרי התאוות והיצרים שלו... אז כאן!!! כאן בעולם הזה הוא מסתדר מצוין... כי בעולם הזה יש דימיון!!! והדימיון עובד שעות נוספות... אוהו... הדימיון כ"כ עובד טוב עד כדי כך ש"טוב מראה עיניים מגופו של חטא..." אדם יכול רק לראות וזה מספיק לו... עצם הראיה ועצם הצתת הדימיון של עין רואה ולב חומד זה מספיק... אבל!!!! אותו בן אדם יום אחד ימות... ו... ויחד איתו הולכים כל היצרים והתאוות שלו... **ו... ואם ככה אז גם שם!!!!** גם בעולם האמת קיימים כל הדחפים!! וגם שם היצרים קיימים בדיוק כמו בחיי חיותו **אבל דא עקא!!! חוץ מהדימיון!!!** שם הדימיון כבר לא עובד... אז בשלמא כשאדם חי... אם הדחפים משתוללים... מגיע הדימיון ומספק את זה... העין רואה... הלב חומד... זהו... גם אם כלי המעשה לא גומרים... אבל הדימיון כבר מספק ומרגיע!!! (יש כאלו שחושבים שכל העניין בשמירת העיניים שזה גדר והחקה שלא להגיע ליותר גרוע... אבל זה ממש לא נכון!! רבינו בעל המסילת ישרים קורא לזה: זנות הראיה!!! כשאדם רואה והדימיון ניצת... הדימיון פה כ"כ חזק שהוא כשלעצמו מספק את היצר והאדם כבר יכול להמשיך הלאה... ואכמ"ל) אבל שם?? בעולם האמת הרי אין דימיון שישפיק!!!! וממילא: מי שכל חייו הסתכל איפה שלא צריך... אז גם בעולם האמת הוא ימשיך כל היום לחפש את זה... **הבעיה היא שהספק הראשי מתאזר!!!** הדימיון שעד היום סיפק לו את זה... נשאר שם בעולם השקר עם הנפש המדמה!!! והוא נשאר עם לשון בחוץ... כולו מלא יצרים ודחפים... אבל בלי שום אפשרות לספק אותם... (זה מה שהגמ' אומרת שרשעים עונשם בזהומא רותחת... הכוונה היא שהעונש שלהם הוא עצם היצר הנוראי שרותח ומפעפע בהם... ולא מפסיק!!! כי אין לו מה שישפיק אותו... כי רק כאן בעוה"ז... היה לו דימיון שבאמצעותו הוא סיפק והרגיע את היצר אבל כשהדימיון השקרי מת ונמצאים בעולם האמת... היצר פועל... ואין מי שירגיע אותו...)

בקיצור: זה היסוד!!! כל התכונות וכל היצרים הולכים איתנו לעולם האמת... חוץ מהדימיון!!! וממילא: העבודה שלנו היא כל הזמן לבדוק עד כמה הדימיון משחק אצלי... עד כמה הדימיון דומיננטי אצלי...

(אגב: זה מה שקי"ל: רשעים אפילו על פתחה של גהינם אינם חוזרים בתשובה! זה לא שהם לא רואים את האמת... הם יודעים בדיוק מהי האמת... אבל... הדחף נשאר... הדחף ממשיך לבעור... ולשנות טבעים זה משהו שרק פה אפשר לעשות... שם זה כבר מאוחר...)

האר"י הקדוש אומר: שמי שפוגם את ראייתו מתגלגל בענף ששמו ראה...

מה?? מה זה הראה הזה?? מה יש בו?? למה דווקא בו??

אז ככה... הענף ששמו ראה הוא ענף אומלל!!! למה?? כי לענף הזה יש תכונה מיוחדת שרק לו יש אותה!! ובכן: **לראה יש ראייה חזקה מאוד מאוד!!!** יש לו כח ראייה עצום!!! הגמ' בחולין אומרת: שהוא יכול לעמוד בארץ ישראל ולראות נבלה בבבל... זאת אומרת: הוא יכול לראות למרחק של אלפי קילומטרים... אה... כיף לו... הוא לא צריך משקפת... לא צריך מיקרוסקופ... הוא פשוט לוויין מהלך... איפה שתשים אותו הוא רואה אלף קילומטר לכל צד... אה... נשמע טוב... לא???

אז זהו!!! שהראיה הזו הורסת לראה את כל החיים... ולמה?? פשוט מאוד למה... **בא תשמע סיפור:** הראה והעורב... שניהם חברים... שניהם מקננים על אותו עץ... העורב... רואה שבמרחק עשרים מטר יש איזה אגוז פקאן על הריצפה... הוא עף כמה שניות... מגיע... מפצח אותו... אוכל להנאתו... שבע... חוזר כולו מדושן לעץ... ואז הוא פוגש את ידידו הראה בדכאון!!! מה יש?? למה אתה עצוב?? **תבין... עונת הראה...** אני כעת רואה שבמרחק חמש מאות קילומטר מכאן יש אוכל טוב... אבל מממזה טוב... יש שם נבלה משובחת!!! טעימה!! שאף אחד עדיין לא נגע בה... היא מחכה לי... רק לי... שאני אבא לאכול... ו... ואני כ"כ רעב... הייתי כ"כ רוצה לאכול אותה... אבל... אבל מה אני אעשה שזה רחוק מכאן 500 קילומטר... שבוע נסיעה... הראה ממשיך להסתכל אי שם למרחק 500 קילומטר... עיניו רואות וכלות... אבל תכל'ס הוא נשאר רעב. כי זה רחוק מידי... בנתיים העורב ממשיך... ואז העורב רואה עוד איזה גרגיר חיטה במרחק חמישים מטר, הוא עף אליו... בולע אותו להנאתו... ושוב חוזר לעץ... ושוב הוא פוגש את הראה כולו עצוב ומדוכדך... מה קרה עכשיו?? אל תשאל... במרחק שלוש מאות קילומטר מימין יש אוכל טוב... ובמרחק 650 קילומטר משמאל יש שם במדבר גם איזה נבלה שמחכה רק לי... ואני כ"כ רעב וכ"כ רוצה להגיע... אבל... אבל זה כ"כ רחוק... והראה נשאר רעב... **בקיצור: לראה יש ראייה!!! יש לו עיניים גדולות גדולות!!! הוא רואה למרחקים!!!** אבל דא עקא: שאין שום פרופורציות בין המושגים שלו... ל---אפשרויות שלו!

היו התחושות שלך הרצונות שלך... אם תצליח להיזכר טוב... אתה תגלה שהיית אותו אחד!! אותו אופי בדיוק!!! אותם תכונות!! אותם הרגשות!! רק מה ההבדל היחיד שהשתנה באישיות שלך?? **הדימויון!!!! זה הכל!!!**

אני אתן לך דוגמא קטנה: מה ההבדל בין תינוקת בת שלוש לאמא בת שלושים...?? אין שום הבדל!! לשתייה יש תכונה אמהית!! ושתייה רוצות להיות אמהות!! **רק מה ההבדל הקטן??** תינוקת בת שלוש... רוצה להיות אמא?? מה הבעיה... תוך דקה מתאספות סביבה עשרים בובות... והרי לפניך משפחה ברוכת ילדים של עשרים ילדים בלע"ר כן ירבו... אבל אמא בגיל שלושים...?? גם היא רוצה להיות אמא למשפחה ברוכת ילדים... רק מה השתנה?? **הדימויון!!** היא משום מה לא מסתפקת בדימוין שקוראים לו בובות... היא רוצה כבר ילדים אמיתיים... וזה כבר סיפור טיפה יותר רציני... טיפה... רק טיפה... **אתה קולט את ההבדל בין תינוקת בת שלוש לאמא בת שלושים?? אז אותו דבר!! אותו דבר בדיוק!!!** זה ההבדל בין מה שאנחנו היום... למה שאנחנו נהיה לאחר מאה ועשרים... התכונות ישארו אותם תכונות... הדחפים ישארו אותם דחפים... רק כל ההבדל שהיום הדימוין המפותח שלי מעניק לי תחושה שאני אדם מוצלח ומושלם... ולמה?? כי הולך לי בחיים... ויש לי כל מיני הישגים מרשימים שמעניקים לי תחושה שאני בן אדם שעושה חיל... אבל בעולם האמת?? שם הרי אין דימויון!! שם האמת צפה על פני השטח... ואז כולנו נגלה שכל ההצלחה שהייתה לנו בחיים זה היה בסה"כ **בובה!!!** אנחנו היינו הבובה שדרכה הקב"ה התגלה בעולם... היינו הבובה המדברת של גילוי חסד ה'!! כל ההצלחה שלנו הייתה בסה"כ חסד ה' שהופיע והתגלה באמצעות האובייקט הזה ששמו אנחנו... אז זהו!!! בשמים אנחנו כבר לא נוכל לקנות את הלוקש... בעולם האמת אנחנו כבר לא נוכל להיות מרוצים מעצמנו בדיוק כמו שאף אמא בת שלושים לא יכולה לאסוף עשרים בובות ולהרגיש משפחה ברוכת ילדים... שתנסה... אני עכ"פ ניסיתי... וזה לא ככזה עבד לך... **אז אותו דבר בדיוק!!! אין ברירה!!! חייבים להתחיל להתבונן!!!** חייבים לעצור ולא לתת לדימוין להמשיך להוביל אותנו באופן בלעדי... אסור לשכוח שהוא חבר אמנם טוב אבל רק לתקופה... צריך להכשיר קרקע ליום שאחרי הדימויון... לבנות אישיות שלא רק נתמכת מהדימויון... לבדוק היטב היטב האם יש בי משהו אמיתי מעבר לדימויון... האם יש בי משהו שלא ממונע מהדימויון... מה אני באמת?? לעתיד לבא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם... היום העטרה נמצאת במזרח... בכיבודים... בפראק... בתמונות... אבל לעתיד לבא: העטרה תהיה בתוך הראש!!!! תגיע עמוק מבפנים... הכבוד והערכה יגיעו רק מהמקום הכי אמיתי והכי עמוק שעין לא ראתה אלוקים זולתך... מהמקום הכנה והטהור שרק אתה והקב"ה יודעים... ואכמ"ל...

אפילו שלמייעשה פה...?? בשטח...?? אין לך כלום חוץ ממסך... אתה חסר כל... אתה אישיות ריקה מכל... חוץ כמובן מהמסך המלא בכל הרשת והרפש והטיט של אותם אלו שעושים עליך את הרווחים...

אז מה העונש של מי שגלש באינטרנט בעוה"ז?? **מתגלגל בראה!!!** מה פירושו?? **פשוט מאד:** זה לא עונש... זה פשוט המציאות שהוא יצר במו ידיו... לאחר מאה ועשרים... האדם אומר שלום שלום לדימויו... ו... ו... ואז הוא נשאר תקוע עם כל הדחפים והיצרים שהיו לו בחיי חיות... **אבל!!! ללא הדימויון!! ואז!!!** מה הוא מרגיש?? הוא מרגיש בדיוק כמו הראה...

כמו שהראה רואה למרחוק... אבל אין לו שום אפשרות להגיע לשם ולא נותר לו אלא להישרף מתוסכל מבפנים... זה בדיוק מה שקורה עם אותו אחד בעולם האמת: היצר הרע ממשיך לבעור כמו אש. היצרים ממשיכים להתולל... אבל הכל רחוק!! אין שום אפשרות לגשת לזה!!! כי אין כבר את הדימויון שעד כה הקריב והנגיש כל דבר וסיפק את מילוי הדחפים...

מי שלא רוצה להתגלגל בראה... מה יעשה?? ילמד מהראה...!!! כמו שהראה שומר על העיניים שלו... כדי שלא לראות מה שהוא לא יכול להגיע אליו... כי הוא מבין שזה רק מביא לו סבל ולא אושר... אז לא נותר לנו אלא ללמוד מהראה ופשוט לשמור על העיניים... לא רק בשם הצדקות... אלא בשם הריאליות שאפילו העוף ראה מבין אותו מעצמו... למה אני צריך לדעת משהו שלא שייך אלי... מה זה יתן לי... מה זה יוסיף לי חוץ מניתוק מהמציאות האמיתית שבה אני נמצא כעת ודו"ק...

עד כאן אינטרנט... עד כאן דברנו על שמירת העיניים... אבל עזוב...

זה לא רק זה!!! צריך לדעת שבכל דבר בחיים זה ככה... בכל דבר אנחנו צריכים לקחת בחשבון עד כמה הדימויון משחק אצלנו... עד כמה הדימויון דומיננטי... ועד כמה הוא מוביל אותנו בחיים... כי... צריך לדעת שהדימויון הוא אמנם הספק הראשי... **אבל רק פה!!!** כי בעולם האמת?? הוא לא מגיע איתנו... ואנחנו צריכים להתחיל להסתדר בלעדיו... ובשביל זה כל אחד מאיתנו צריך לתפוס כמה רגעים ביום של סדר מוסר... לשבת בינו לבין עצמו ולחשוב: **עד כמה הדימויון מוביל אותי???** שלא תדע!!! אני לא רוצה להפחיד אותך... אבל אם פעם תבדוק את זה בכנות אתה תהיה בההלם עד כמה הדימויון דומיננטי... עד כמה הדימויון משחק אצלנו!!!! עד כמה אנחנו בטלים בשישים לעומתו...

אגב: בעצם... בעצם אני כותב פה שכל ההבדל בין איך שאנחנו כאן בעולם הזה... לבין איך שאנחנו נהיה בעולם האמת... **זה הדימויון!!!!**

האמת היא: שלא צריך להגיע רחוק... גם בתוך העולם שלנו עצמו... אפשר לראות את זה מאוד בולט... **איך?? אז ככה:** תנסה רגע לעורר נוסטלגיה... תנסה להיזכר בעצמך מה אתה היית בגיל חמש ומה אתה היום בגיל עשרים וחמש?? תנסה להפעיל זכרון מה

לראות הוא מסוגל לראות למרחק 1000 קילומטר...

אבל להגיע?? הוא יכול להגיע לשם רק תוך חצי שנה... ממילא עליו נאמר: "עיניו רואות וכלות..." זה שהוא רואה למרחקים זה לא נותן לו כלום... זה רק מכניס אותו לדכאון... רק מצער אותו ורק מונע ממנו להנות מהחיים כמו ידידו העורב... שלעורב אין עיניים גדולות... הוא רואה את מה שיש לפניו... אז העורב לכל הפחות שבע... כי... כי את מה שהוא ראה הוא כבר אכל... אבל הראה עסוק בלראות אוכל הרבה יותר משובח למרחקים... ומה שנמצא כאן הרי "קטן עליו" בקיצור: "יוסיף דעת יוסיף מכאוב..." **אז רק בשביל לסגור את הסיפור... זה בסיידר... אל תרחם על הראה...** סוף סוף הוא בעל חיים... ותסמוך על הרבש"ע שנתן חוש אינסטינקטי לבעלי חיים לדאוג לעצמם כמו שצריך... אז הראה לא נשאר מסכן לנצח... כי... כי תנחש מה הוא עושה?? **הוא פשוט שומר על העיניים שלו!!!** הראה קולט שיש לו עיניים גדולות!! הוא קולט שהעיניים הגדולות האלו לא מביאות לו אושר בחיים... רק עגמת נפש ודאבון נפש... ממילא הוא לא נותן לעצמו לסבול בחינם... הוא פשוט שומר על עיניו הגדולות והוא לא נותן לעצמו להסתכל חוץ למאה מטר שסביבו... וככה הוא חי נורמלי... עד כאן ברור?? זהו!! לילה טוב... עד כאן סיפור לילדים לפני השנה...

אומר האר"י הקדוש: מי שלא שומר על העיניים מתגלגל בראה!!!

אתה יודע למה?? לראה יש עיניים גדולות ולך גם יש עיניים גדולות!!!

לראה יש תכונה שהוא רואה דברים שאין לו אפשרות לגשת אליהם!!!

גם אתה מסתכל על דברים שאין לך רשות לגשת אליהם!!!!

רק מה?? מה בכל זאת ההבדל בינך לבין הראה??

שכשהראה הסתכל למרחק של 1000 קילומטר... הוא נכנס מזה רק לדכאון... כי הוא קולט שאין לו שום אפשרות להגיע לשם... הוא רק שקע ברחמים עצמיים... אבל אתה?? אתה גם נברת באינטרנט... וגם שרפת לעצמך את העיניים למחוזות שאין לך רשות להגיע אליהם... **אבל אתה לשם שינוי לא סבלת כמו הראה!!!!** אתה לא נכנסת לדכאון כמו הראה אתה לא הרגשת חוסר אונים ותסכול שאתה לא יכול להגיע לשם!!!! **ולמה?? למה אתה לא סבלת?? מה ההבדל בינך לבין הראה???**

כי... כי לך יש דימויון!!!! והדימויון שלך מקרב לך את זה למציאות... ו... ולמרות שזה נשאר בגדר דימויון... נשאר מרותק למחוזות האפלים שאליהם הגעת... הדימויון סיפק לך את זה... הדימויון מגיש לך את הכל על מגש של כסף... כאילו זה לפניך... הוא דואג שתרגיש שהכל פה...

לחידודי:

חשוב כבמקום אשר יבשלו שם הכהנים את החטאת ואת האשם...

אתה מכיר את זה...?? באולמות היוקרתיים שכל מנה עולה שם 80 דולר... אז על כל שולחן כתוב בדיוק למי הוא מיועד... משפחת החתן... משפחת הכלה... ידידי החתן... בחורי הישיבה... בקיצור: מקומות שמורים... אז זהו שלהבדיל גם בבית המקדש היה משהו דומה... בשעות הערב (והאמת היא שלא דווקא) נפתחו שולחנות בעזרה בשביל אכילת הקרבנות... כככלל הקרבנות שהוקרבו היום... צריך לאכול אותם...

זה לא פשוט!!! זו אחת המשימות המורכבות ביותר במקדש!!!

ר' שלמה... נעים להכיר... הוא הטבח הראשי של אכילת קדשי הקדשים... זה לא פשוט!!! זה לא כמו בישיבה... צריך להכין כל יום 248 מנות לארוחת צהרים... לא!!! בבית המקדש זה לא צפוי!!! אתה אף פעם לא יכול לצפות מראש מה הולך להיות מחר... יום אחד יש הצפה של קרבנות חטאת ש... שאת כולם צריך לאכול היום בערב עד חצות... יום אחר יש לך הצפה של מנחות... הגיעו קבוצה גדולה מאוד של עניים ו... והם יכלו להרשות להם רק מנחות... ור' שלמה צריך לקחת הכל בחשבון!!! כל בוקר המטבח נמצא בעמדת זינוק!!! יש סירים שעומדים לרזרווה... יש גם כח תגבורת שמוכן כל הזמן למקרי חירום... ואכן!!! בדיוק השבוע... ערב ראש חודש תמוז... הגיעה לפתע קבוצה גדולה ומאורגנת של לב לאחים עם שמונים בעלי תשובה... והם הקריבו למעלה ממאתיים חטאות!!! (על חטאות נעורים... מלאכות הרבה בשבתות הרבה וכדו') אתה יודע מה שזה??? מדובר בכמות אדירה של בשר שצריך להספיק לאכול אותו עד הערב בחצות!!! המטבח נכנס בבת אחת להילוך רביעי!!! הנס הגדול היה שהם הגיעו די מוקדם בבוקר... ו... והיה זמן איכשהו להיערך... הזנקה תגבורת למטבח כדי לזרז את הבישול ואת פירוק הבשר... ו... וכבר בשעה 11.00 בבוקר... רוב הבשר היה על האש!!! בשעה 12.30 ר' שלמה יצא עם כרוז חירום לכהנים של הבית אב: רבותי!!! צריך כבר עכשיו להתחיל לאכול!! אי אפשר לחכות עד הערב... כזו כמות אדירה של בשר יש סיכון גדול נותר... אבל דא עקא... שהכהנים ממש לא משועממים!!! כי חוץ מאותם מאתיים חטאות שכבר גמרנו להקריב אותם היום... הגיעו היום עוד הרבה מאוד אנשים להקריב קרבנות... הגיעו באזור החמס מאות יולדות להקריב תורים ובני יונה... ופתאום הגיע אוטובוס של 150 בחורים מישיבה קטנה מרוגשים עד אימה יחד עם הראש ישיבה... הם באו להתפלל להצלחה במבחנים לישיבות... והיות וצריך להגיע עם משה... אז כל בחור הגיע עם מנחה... שיעור א' הגיעו עם מנחת סולת... שיעור ב' עם מנחת מחבת... ואילו שיעור ג' התחלקו חצי הקריבו מנחת מאפה תנור וחצי הקריבו מנחת ריקין... בקיצור: עומס!!! אז הכהנים עסוקים מידי עם הקרבת הקרבנות... אז אין להם זמן לאכול!! אבל את ר' שלמה זה לא מעניין... ואסור שזה יעניין אותו... כי... המטבח שלו!!! זה לדאוג שלא ישאר נותר... הוא צריך להתבייש במשימה הזו!!! ר' שלמה לא מוותר... הוא הוציא הודעת חירום לאסוף את כל הילדים של הבית אב של היום שהם בלאו הכי לא יכולים לעבוד... אבל לאכול קדשים הם יכולים!!! ר' שלמה אסף אותם... בירר בדיוק מי יודע לשמור גופו... הוא שלח אותם מהר למקווה... זה לא היה כזה פשוט לקרא לילדים ככה באמצע הבוקר... כי נכון שהילדים האלו הם לא מקומיים... ו... והם הגיעו במיוחד לשבוע הזה לירושלים יחד עם אבא שלהם כדי לחנך אותם בעבודה... אבל בשעות הבוקר... שולחים את הילדים לחידר מקומי... שישבו וילמדו... סוף סוף אין מבטלים תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש... אז בשביל להוציא ילדים באמצע הלימוד החידר היה ר' שלמה צריך להוציא אישור מיוחד מלשכת הגזית... וזה היה באמת אישור חריג... הילדים התחילו לאכול... ור' שלמה שומר עליהם... וב"ה הם התחילו לאכול... (נס שחז"ל לא גזרו על טומאת ידיים במקדש... אחרת זה היה מפחיד מידי לתת לילדים ככה לאכול...)

ברוך ה' העסק התחיל לאט לאט להתייצב... לאט לאט הלחץ בעבודה נרגע... והכהנים התחילו להתפנות לאכילת קדשים... עכשיו ככה: אחת מהמשימות המורכבות של המטבח זה החלוקה השווה של האכילה!!! מה יש?? תבין: היות ויש מצוה באכילת קדשים... אז לכל כהן יש השתוקקות לזכות לאכול מכל אחת מהקרבנות... אז בא תראה מה קרה היום?? היום היה מאתיים חטאות!!! ואילו אשם?? היה רק שתיים... רק שתי אשמות... תורים ובני יונה היו היום חמש מאות... ואילו מנחת ריקין היו רק 15... ומנחת סולת - 50... ומנחת חוטא: אחד!!! אחד בלבד... נו... איך מחלקים כזה דבר?? מה תגידי? יהיו כאלו שיקבלו את זה ולא את זה... ואלו יקבלו את זה ולא את זה?? לא!! אין כזה דבר!! לכל אחד יש זכות לקבל מכל אחת מהקרבנות... אז ככה: היות וחטאת יש לנו היום בשפע... אז את החטאת מוציאים בחופשיות בשולחנות... מי שרוצה... כמה שרוצה... אדרבה, תאכלו כמה שיותר... אנחנו צריכים להשתלט על זה... אבל מנחת חוטא?? היות והיום יש רק אחת!! אז המנחת חוטא נהייתה היום מיוחדת!!! היא כזו קצת ויש אלפי כהנים שרוצים לזכות בה... אז מחלקים אותה כמעט כמו לחם הפנים... לא מוציאים אותה ככה בחופשיות לשולחן... אלא יש כהן מיוחד מטעם המטבח... שהוא עומד ונותן לכל אחד פירור קטן... כדי שכולם יזכו לקבל קצת ממנה... עכשיו אותו סיפור בקרבן אשם... שיש רק שתיים... אז מבשר חטאת כל אחד קיבל קילו ויותר... ואילו מבשר אשם כל אחד קיבל חתיכה קטנה מאוד של בשר... הבנת את הרעיון??

שעת חצות מתקרבת וב"ה העסק נכנס לשליטה... ב"ה לא נשאר נותר... חסל סידור אכילת קדשים ככל משפטו וסידורו... הגיע חצות!!! העצמות והגידים הוסרו מהשולחן בדחילו... והשולחן התקפל... זהו... אכילת קדשים הסתיימה להיום!!! **ואז!!! לפתע!!! שוב נפתח שולחן חדש...** מה?? מה עכשיו?? הרי כבר עבר חצות??? **זה חזה ושוק של שלמים!!!** תבין: כל אחד מישראל שמקריב שלמים... אז הבשר לא מגיע לכהנים... אלא הבעלים אוכלו אותו בירושלים... אבל!! הבעלים צריך להפריש מתוך הבשר את החזה והשוק ואותו הוא צריך לתת לכהנים שעבדו היום במקדש... **עכשיו ככה: לשם שינוי...** החזה והשוק של שלמים נאכל לשני ימים ולילה אחד!!! אותו לא דחוף לגמור לפני חצות... לכן!!! בחחיים לא יגישו את החזה ושוק בתחילת הערב כמו שאר הבשר... כי... כי זה לא דחוף לנו לעכשיו... קודם נראה שאנחנו גומרים את בשר החטאת והמנחות שדחוף לגמור עד חצות... ואז נתפנה להוציא את החזה ושוק!!! ואכן!!! מי שנשאר לאחר חצות הלילה... נפתח לפתע שולחן ו... וחילקו שם חזה ושוק!!! עכשיו: את החזה ושוק לא אוכלים פה... אורזים ולוקחים... כי את זה אפשר לאכול בכל ירושלים... ולא סתם... אלא גם הרבצן יכולה לאכול את זה... מגיע לה... טרחה והגיעה יחד איתנו עד ירושלים... ו... ושולחת אותו לכולל ללמוד... וזה הבשר היחיד שהיא יכולה לאכול... אז את החזה ושוק אנחנו מקדישים רק לאשת חיל... הבעל הכהן מגיע הבייתה אחרי יום ארוך של עבודה... הוא עייף וסחוט אבל הפנים שלו מאירות באור פני מלך אלוקים חיים... האשה מקבלת אותו בדחילו ורחימו... וניגשת באימה וביראה לאכילת החזה ושוק... אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו.

נסיים מסליחות דיו"כ קטן: בית תפילתם מקום צקון לחמש חשוב כבמקום אשר יבשלו שם הכהנים את החטאת...

א. "שהמן נבלע באברים, אמרו: כלום יש ילוד אשה שמכניס ואינו מוציא", נמצא א"כ שבכל ארבעים שנה שהיו במדבר לא ברכו ברכת אשר יצר, צ"ע: גבי ברכת אשר יצר שנתקנה יחד עם ברכות השחר, האם אותה כן היו מברכים או לא?? בשלמא לדעת הרמ"א דס"ל דאפילו לא יצא לנקבו מברך, מסתמא הכא לא גרע וגם הם היו מברכים, אבל לשיטת השו"ע: דמברך רק אם נפנה, הכא מנאי? האם נימא דעד כאן לא אמר השו"ע אלא באופן שנפנה, לכן ימתין מלברך כדי שיחיל ברכה זו לאחר היציאה, אבל הכא שלא יצאו כלל, האם נימא שהיו מברכים גם כשלא יצאו??

ב. "וילבש אותם את אלעזר בנו", צ"ע: האם הל על אלעזר דין אונן במיתתו של אביו אהרן דהנה: אלעזר זכה בכהונתו מיד בשעת מיתתו של אביו, האם נימא דכהונה גדולה באה לו רק אחר מיתת אביו, ואילו דין אונן הל עליו מיד במיתת אביו, ונמצא שנתחייב בדין אונן עוד קודם שנהיה כהן גדול, או דלמא אפ"ה חשיב דין כהונה ודין אוננות באים כאחד, ומיד נהפך לכה"ג שלא שייך בו אוננות שנא': "לאביו ולאמו לא יטמא"?

ברשותך קורא יקר... וורט משבוע שעבר... פשוט אל תמנע טוב מבעליו... אז ככה: אחרי שקורח ועדתו נבלעו באדמה...

הקב"ה העביר שני סוגי מסרים לעם ישראל:

המסר הראשון היה: הריקועי פחים ציפוי למזבח...

המסר השני הוא: המטה של אהרן שהוציא ציץ וגמל שקדים...

מה ההבדל בין שני המסרים??

במסר הראשון הקב"ה לא מסביר!! אדרבה... כך אמרתי!! נקודה!!! ומי שלא יבין אוי ואבוי... זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר וכו'... עד כאן המסר הראשון!!!

המסר הובן? הובן לגמרי?? אתם רואים מידי יום את הריקועי פחים... אתם מפנימים את האות מה קורה למי שלא מציינת להוראות?? **אחריו!!! אחרי שהמסר הראשון הופנם...** עכשיו... עכשיו אפשר לגשת להסברים... עכשיו אפשר לשחרר מידע... קח מאיתם מטה מטה... והיה האיש אשר יבחר בו מטהו יפרת. והשיכותי מעלי את תלונות בני ישראל.

מתי אפשר להסביר?? נלמק?? לשכך תלונות??

רק אחרי שהגבולות ברורים!! רק אחרי שאני אמרתי שלא אז לא!!!! ולמה?? כי אני אמרתי!!! נקודה!!!

רק אחרי השלב הזה אפשר להתחיל לשחרר נימוקים...

זה יסוד גדול בחינוך:

אני לא מרשה!! למה?? ככה!!! כי אני אמרתי... אחרי שהגבולות ברורים... ברורים לגמרי... עכשיו אפשר לרכך את היד ולהתחיל לשחרר מטה... ציץ... שקדים... והשיכותי...

שה' ישמור... לא התקבלתי לישיבה פלונית... ה"י

יש פסוק מוכר... שכולנו אומרים אותו בכל מוצאי שבת ב"ויתן לך..." אבל כמעט אף אחד לא יודע מה הנושא... ועל מי ומה הפסוק הזה מדבר...

הפסוק הוא: "ורחצו לבשה את עמשי ראש השלישים ואמר: עמרך דוד ועמרך בן ישי, כי עזרך אלוך ויפקלם דוד ויתנם בראשי הזרוד..." מה זה?? מה קרה?? מי זה עמשי?? ואיזה רוח קיבל אותו?? ומה הוא בכלל אומר לדוד המלך?? "ויקבלם דוד..." לאיפה הוא בכלל קיבל אותם? אז ככה: מעשה שהיה כך היה: דוד המלך בצעירותו... לפני שהוא נהיה מלך... הוא נאלץ לברוח משאול... אז בהתחלה הוא היה בורח לבד... בודד בעולם!!! ואך... כך כשהחריף במאבק נגדו... בשלב מסוים הצטרפו אליו גם בני המשפחה שלו... שגם הם חששו לעורם... ואז עם הזמן... התחילו להסתפק אל דוד כל מיני אנשים נוספים... שהמכנה המשותף ביניהם שהם היו "פלטי הממסד..."

סוף סוף... היות דוד באותה תקופה נחשב כ"מורד במלכות" אז נוצרה סביבו מין סטיגמה שלילית ומוטעית של כביכול "פלט מהממסד..." וממילא מטבע הדברים כל אזרח שבאותה תקופה לא השתלב במסגרת... מכל סיבה שתהיה... אם זה בגלל שהצטרפו לו חובות גדולים בארנונה... או שמכל סיבה אחרת הוא היה על הכוונת המקום מפלט שלו זה היה מחנה דוד... וכך מיום ליום החבורה הלכה וגדלה... "יתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו זושא וכל איש מר נפש יהי עליהם לעזר..." בקיצור: אתה יכול לדמיין לבד שנוצרה מין סטיגמה לא מוכובדת בעליל שהמחנה של דוד משמש בתור אוסף של כל הפרטיזנים וכל אלו שנפלטו מהמסגרת... אתה מבין לבד שזה לא הוסיף כבוד גדול לדוד... אבל מה אפשר לעשות... כך נוצר המצב... דוד באותה תקופה קיבל את הגזירה והשתדל להכיל את כל הנדכאים וכל השבורי כל האלו ושימש להם ככותל דמעות ומחסה ביום צרה... וככה זה היה במשך תקופה... כל הזמן היו מטפטים עוד שבורי לב ועוד מתוסכלים שהכתובת היחידה שנשארה להם בעולם זה היה דוד...

ואזווו... בשלב מסוים... התחילה תפניתו... מהפכה שקטה!!! התחילו לאט לאט להגיע אצל דוד גם... גם אנשים מוצלחים... אנשים לא שבורי לב... ולא מתוסכלים... ולא נפלטי מסדרת... ולא אנשים בעלי חובות... לא!!! התחילו להגיע אנשים רגילים... רגילים לחלוטין... בלי שום רקע... אנשים מסודרים בחיים... והתופעה הזו הלכה והתרבתה מיום ליום... התחילו להגיע מהמשפחות החשובות והשורשיות בעם ישראל... אנשים שעזבו ביוזמתם את המסגרת המקובלת ואת הממסד... וערקו למחנה הפלטים של דוד... **דוד לא הצליח להבין מה אתם מחפשים אצלי!!!**

מה הבעיה שלכם?? **לא יכול להיות שאין לכם בעיה...** כי אליו!!! אלי מגיעים רק אנשים בעייתיים!!! רק אנשים שיש להם רקע... אלי מגיעים רק אנשים שנפלטו מהממסד... רק אנשים שלא הצליחו להשתלב בחברה... כל אחד והתיק שלו... כל אחד והקופה של שרצים שעומדים מאחוריו... אני הרי אוסף של כל המסכנים והאומללים והנדכאים של כלל ישראל... אז למה אתם באים אלי?? תגלו לי מה הבעיה שלכם?? **אבל זהו!!! לאו!!! לאיזה לזה הסבר!!!** התופעה הזו רק הלכה והתגברה מיום ליום... כל כמה ימים עוד חבורה של תלמידי חכמים וגיבורים במלחמתה של תורה היו פשוט עוזבים מקום ישוב ועורקים אחרי דוד... ללכת אחריו במדבר בארץ לא זרועה... **מבחינתו של דוד זו הייתה תעלומה ואין קורא להו!!! מה... מה הם מחפשים אצלי?? מה הם איבדו אצלי??**

עד שיום אחד!!!!!! שוב הגיעה קבוצה... **והפעם!!!!!!** הפעם זה היה כבר ממש מחשידי!!! מדובר היה בקבוצה של יהודים חשובים שהגיעו לא פחות ולא יותר מעיר מולדתו של שאול המלך בכבודו ובעצמו!!! **זהו!!! עד כאן!!!** את זה דוד כבר לא יכל להבליג... הוא ניגש אליהם ואמר להם: תקשיבו... **אני חושד בכם שאתם מרגלים!!!!!!** תבינו: אני לאורך כל הדורך לא מצליח להבין מה גורם לאנשים מן השורה לעזוב את הממסד ולהצטרף ל"קבוצת הנידחים" של השבורי כל שלי... נו... אז עד כה עוד הבלגת... אבל אתם?? אתם הרי מגיעים מהעיר של שאול... ומסתמא יש לכם קשר מיוחד איתן... ואתם גם קרובים למלכות... **אז אין שום היגיון בעולם** שתערקו מהחלונות הגבוהים של שאול ותבואו עד אלי פה למדבר!!! ההיגיון היחיד שנשאר הוא לומר שאתם מרגלים!!! ובאתם פה לרגל עלי לטובת שאול שהוא מהעיר שלכם... אחרת אין לזה הסבר!!!

ואזווו!!! **ורחצו לבשה את עמשי ראש השלישים כך דוד, ועמרך בן ישי... שלום שלום לך ושלום לעוזריך כי עזרך אלוךך...** עמשי היה הנציג והדובר של הקבוצה החדשה שרצתה כעת להגיע... כשהוא ראה שדוד באמת לא מצליח להשתכנע ולא מצליח להבין מה הם באמת מחפשים אצלו... עמשי נתקף בהתרגשות עצומה... והוא פתח פיו ברגש חם ואמר מעומק קירות לבו: לא!!!!!! אנחנו לא מרגלים!!! אנחנו באמת!!!!!! באמת באנו לפה אליך- **לך דוד!!! ועמרך בן ישי!!!** אנחנו איתך!!!!!! אנחנו שייכים לך!!! תאמין לנו... מכל הלב... אנחנו מגיעים אליך רק כי אנחנו באמת רוצים להיות שייכים אליך **שלום לך ושלום לעוזריך**!! אנחנו באמת אנשי שלומיך... אנחנו לא מרגלים... נו... אז מה אתה שואל: מה מצאנו בך?? מה ההיגיון שעזבנו את הממסד ואת העיר ואת הישוב ובאנו אליך???? התשובה היא:

כי עזרך אלוךך... כנראה שהקב"ה אוהב אותך- את דוד... והקב"ה פשוט נתן לך חן מיוחד... ופשוט משך אותנו אליך בעבותות של אהבה...הקב"ה שלף אותנו עם פינצטה ונתן לנו דחיפה בלתי מוסברת אליך... כשדוד ראה את הדברים היוצאים מחדרי הלב... אז דברים היוצאים מן הלב נכנסו אל הלב... דוד האמין להם **ויקבלם דוד ויתנם בראשי הזרוד...** אין כאן המקום להאריך בהמשך ההתפתחות... אבל במבט לאחור... כולם מבינים שזה היה גלגול ההשגחה העליונה כדי להסב את מלכותו של דוד ולקרבה בבא מועד...

הסיפור הזה עם דוד... הוא מאוד מאוד מוכר לנו היום... מהזית של הישיבות... **היום הראש שלנו עובד שישיות זה כמו נדל"ן**!! יש ישיבות טובות!!! ובישיבות טובות לומדים בחורים טובים... ואם ככה... אז בישיבות פחות טובות... מי לומד? **בחורים פחות טובים!!!!!!** אם מציעים לבת שלך שידוך מישיבה פחות טובה... ו... ואומרים לך על הבחור שהוא בחור מאוד מאוד טוב... מה אתה מגיב?? אם הוא בחור כ"כ טוב... אז למה הוא למד בישיבה הזו?? אם הוא באמת בחור טוב... אז הוא היה אמור ללכת לישיבה הרבה יותר מפורסמת וטובה... אין עשן בלי אש... אם הוא נמצא בישיבה כזו של מפורסמת ולא יוקרתית... כנראה... כנראה שהוא לא כזה... כנראה שהוא לא כמו שאומרים... אחרת... אחרת הוא היה נמצא בישיבה רגילה... מוכר או לא מוכר? זו טענה מאוד הגיונית!!!

בדיקו את אותה טענה טען דוד בשעתו:

למה אתם באים אלי?? מה אתם מחפשים אצלי?? הרי... הרי אתם לא יודעים שאצלי מגיעים רק אלו שלא התקבלו בישיבות הטובות... מה אתם... אנשים מוצלחים וגיבורים מחפשים אצלי... אני... החלש... המסכן... מה הבחורים הכי טובים מחפשים בישיבה הכי פחות זוהרת??

האם דוד קיבל תשובה על השאלה הזו? **לא!!!!!!**

מה הוא כן קיבל?? הוא קיבל הכרזה מעומק לבו של עמשי שאמר: רבינו דוד!!!!!! מה נעשה... כי עזרך אלוךך!!!!!! הקב"ה עוזר לך... וממילא הוא הכניס בלב שלנו תחושה גמורה שזה המקום שלנו... זהו!!! אין לנו יותר מה להוסיף... אין לנו מה להסביר את עצמנו יותר... כל מילה נוספת מיותרת!!!! אנחנו איתך! נקודה!!! אין פה מקום ללבטים... ואין פה מקום לחשבונות... הלב שלנו הוביל אותנו לכאן!!! זהו!!!!!!

וככה זה תמיד!!!!!! בסופו של דבר... אחרי כל המבחנים לישיבות... ואחרי כל הרשמים... והשם הטוב שיש לישיבות... והרישום המוצלח... והמבחנים המקיפים... והבירורים הקדחתניים... והפינצטה שכל ישיבה טובה בוחרת לה את הטופ שבטופ... בסופו של יש מישהו אחד שבשמים שהוא מנהל אותם... והוא עוזר לכל ישיבה עם הבחורים שלה... ואצלו- אצל הרבש"ע זה לא עובד לפי רושם... ולא לפי רשמים... ולא לפי תדמית... ולא תלוי בשום דבר... זה תלוי בדבר אחד: שקוראים לו: כי עזרך אלוךך!!!!!! במילים אחרות: סייעתא דשמיא!!! ואין לך מושג עד כמה זה ככה... כי בינינו... עם בישיבה הזו עם השם הטוב... שיש להם מבחר של בחורים... והם בוחרים את הבחורים עם פינצטה... כולנו יודעים טוב מאוד שגם שם לא יחדל אביון וגם שם יש בטלנים... וגם שם יש כאלו שאתה לא מבין מה הם מחפשים שם... ואני לא צריך לספר לך את זה... **ו... ו... ויש עוד דבר שזה כבר פחות ידוע:** גם שם בישיבה הזו עם השם הפחות טוב... ש... שמי בכלל הולך אליה... גם שם נמצאים בחורי פלא... ועילויים... ומושלים בכל קנה מידה... שאף אחד לא מבין איך זה חטפו אותם בישיבות עם השם הטוב... **ואני מדבר על עובדות!!!! עובדות בשטח!!!!!!** ואז נשאלת לה השאלה בחלל העולם: איך?? איך זה באמת יכול להיות?? אם הוא בחור כזה טוב... אז איך לא חטפו אותו בישיבה היותר מפורסמת... ואם הבחור הזה כזה כלומניק... אז איך הוא התקבל בישיבה מפורסמת... (ועוד נבחר עם פינצטה על חשבון עשרות בחורים שטובים ממנו עשרות מונים)?? מה... זה מחדל באינפורמציה?? מה... זה אולי רמאות של הרשם?? אולי הם לא מספיק בררו טוב??

לא!!! לא ולא!!! על השאלות מהסוג הזה אין תשובה!!! וגם לא יהיה תשובה!! והתשובה היחידה שכן אפשר לומר: שבסופו של דבר הקב"ה מנהל את העולם... ובפרט בנושא מוקדש כ"כ כמו מקום תורה... הקב"ה לא מוסר את זה ביד בשר ודם... לכן מה שנעשה ומה שלא נעשה... בסופו של דבר אנחנו נצטרך להגיע למסקנה היחידה שאליה הגיע דוד והיא: כי עזרך אלוךך!!!!!! אז נא להירגע... בסופו של דבר בכל ישיבה יש בחורים טובים... ובכל ישיבה יש סיכון לבחורים מקולקלים... והיחיד שמשדד מערכות ובו הכל תלוי זה אבינו שבשמים...

אגב: שלא תבין לא נכון: ברור שההיגיון אומר אחרת ממה שאני כותב פה!! ברור שההיגיון המתמטי הפשוט והנורמלי מחייב... שאם יש ישיבה שיש לה שם טוב... וכתוצאה מזה יש לה מבחר יותר גדול של בחורים... ויש לה אפשרות לברור אוכל מתוך פסולת... אז מטבע הדברים יש בה פוטנציאל לבחורים יותר טובים... זה הרי ההיגיון הכי נורמלי... וממילא יתכן שבגדר חובת ההשתדלות... יש מקום לעשות מאמץ להגיע לישיבה היותר מבוקשת שממילא יש לה חומר יותר טוב... אבל נטו מצד חובת ההשתדלות!! כי... כי תכלס... בשורה התחתונה... ובטווח ארוך... בכל ישיבה אפשר לפרוח... ומכל ישיבה אפשר להתקלקל... וכבר שמעתי מפי משגיח באחד הישיבות המבוקשות ביותר... ששם באמת בוררים בחורים עם פינצטה... שבשורה תחתונה... אם היו מבטלים את כל המבחנים לישיבות והיו בוחרים את כל הבחורים לפי גורל... התוצאה הייתה שווה!!! הטיב של הבחורים לא היה פחות טוב מאשר עכשיו שבחורים אותם אחד מעיר ושנים מישיבה...

אז שוב: אין בדברים אלו שום כוונת קינטור והוצאת שם רע לישיבות הטובות והמפורסמות... (אגב: אני לא חושב שזה מטריד את מישהו...) וברור שעדיין מוטל על כל אחד לחפש ישיבה כמה שיותר טובה...

אבלו!!! לא להיכנס לפאניקה! ההללו לא לאבד ראשו!!! הההללו... תרגעו... יש בחורים שהכניסו להם לראש שכל העתיד שלהם תלוי אם הם יתקבלו לישיבה פלונית... ו... ו... זהו!!! ברגע שהם לא התקבלו נסתם עליהם הגולל... הם התחילו את הישיבה גדולה על רגל שמאל... (ואז הם באמת לא הצליחו... ולא בגלל שהם הגיעו לישיבה פחות טובה אלא בגלל שהם דמיינו שהם לא שים בגלל שהם התקבלו לישיבה פחות טובה... תזכרו את המשפט הזה... הוא חשוב) הההללו... תרגעו... תפסיקו לחשוב שהשמש שם זורחת על הגמי יותר ממקום אחר... תפסיקו לחשוב ששם מסתובבים גאוני עולם יותר מפה... תפסיקו לשקוע בעצמכם... תפסיקו לזקוף את כל העתיד שלכם על זרם...

כן... **זה נכון שיש ישיבה גדולה זה התקופה הקריטית בחיים!** אבל לא הישיבה!! **אלא הגיל!** הגיל של הישיבה גדולה!! הוא באמת גיל קריטי!!! לא הארבע קירות של הישיבה... אלא שני החרדים של-- הלב שלך... הם!!! הם הקריטים... הם קובעים בגיל זה מה יהיה העתיד שלך... זה לא תלוי לא בישיבה ולא בצוות... אין הדבר תלוי אלא ביי!!! ויטמין ביי!!! מעשיך יקרבוך ורק מעשיך... אני מדבר מהניסיון... מעולם לא למדתי בישיבה מפורסמת... תמיד הסתובבתי בישיבות האלו עם המורל הנמוך עם האף למטה... אלו שתמיד חשבו שהם לא שווים... ואני פוגש אותם עכשיו בחיי הנישואין... זה בסיידר... אתה מוזמן לבדוק זאת בעצמך... דיי!!! די לשיטפת מוח!!! נא לקחת פרופורציות!!! ואחרון חביב: נא לא לשכוח שהכל תלוי בסייעתא דשמיא... כי עזרך אלוךך-- ויקבלם דוד...